

בואי ואַראָה לך קירות

*

את הרי יודעת.
גדלנו בשכונה קטנה בבני ברק
שהיו בה גדרות דמיוניים כמו אמתיים.
דברנו את עצמנו עד הזריחה, לפעמים
התנפחנו על אנושות שלא יודעת כלום על אנושות אחרת
במרחק של עשרים דקות נסיעה.

נשקנו מלים מספרים שקראנו בסתר
מלים כמו אהבה, לא יותר.

בראש חדש לבשנו חלצה לבנה.
בששי לחמניה ושוקו בשקית.
בשבת הלכנו לקרא תהלים רק בשביל הארטיקים,
מלמלנו את כל הפסוקים.
הלכנו מרחקים עד שרידי האמונה
כמו כלם.
היה לנו יום
והיה לנו לילה.

אחר כך
יצאנו.

בּוֹאִי וְאַרְאֶה לְךָ קִירוֹת.
 בְּלִילוֹת טַפְסוּ עֲלֵיהֶם רַגְלִים
 חֲסָרוֹת מְנוּחָה.
 בּוֹאִי וְאַרְאֶה לְךָ עֶצֶב
 מְנַצֵּל הַיָּטֵב
 בַּחֲלָל הַכְּנִיסָה וְהִצִּיאָה אֶל לְבִי.
 בּוֹאִי וְאַרְאֶה לְךָ
 אֶת כָּל הַמְּגֻרֹת וְהָאֲרוֹנוֹת
 שֶׁסָּדְרוּ לֵלֵא יְדִיעָתִי,
 שֶׁקִּבְּלוּ בַּהֲסָכְמָה נִלְהָבֵת אֶת חַיֵּי הָרִיקִים.
 בּוֹאִי נִלְמַד עַל גּוֹפִים,
 אֵיכֶר אֵיכֶר.
 בּוֹאִי נִצְפָּה בַּגְּבוּלוֹת הַנִּפְרָצִים,
 בִּילְדָה הַיְשָׁנָה
 לְמֵרוֹת.

 בּוֹאִי נִרְאָה אִם תִּאֲהָבִי אוֹתִי
 לְמֵרוֹת.

נוֹלַדְתִּי לְמִשְׁפָּחָה שְׁבוּרָת כְּנָפִים.
הֵם לֹא עָפוּ קְרוֹב לְשָׁמַיִם
לְמַעֲשֶׂה,
לֹא עָפוּ אֶף פָּעַם
בְּכֹלֵל.
מִפְּרָקִים
חֲסֵרֵי אוֹנִים,
חֲסֵרֵי יָכֹלֶת.
כֶּךָ הָיָה מִן הַהִתְחַלָּה.
גְּלִיתִי לְאֵט.
זוֹ לֹא אֲשַׁמְתָּם.

נוֹתְרָה בִּי רַק מִדַּת הַרְחָמִים
עַל הַכְּנָפִים הַדִּקְיָוֹת
הַמְעִיקוֹת
הַמְדַּבְּקוֹת לִי בְּמִין הָרָגֵל לֹא טִבְעִי
וְצִעַר הַמִּשְׁפָּחָה
מוֹטֵל עָלֶיהָ
לְעוֹף.